

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmedlem Mikkel Dencker (DF).

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Medlem af Folketinget Mikkel Dencker har søgt om orlov fra den 7. januar 2003 på grund af barns fødsel.

Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at der meddeles orlov som ansøgt, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 116 stemmer.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Fra Udvalget til Valgs Prøvelse har jeg modtaget indstilling om, at 1. stedfortræder for Dansk Folkeparti i Københavns Amt, politisk sekretær Kenneth Lambrecht, godkendes som midlertidigt medlem af Folketinget fra og med den 7. januar 2003 i anledning af Mikkel Denckers orlov.

Indstillingen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 114 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 7:

Forslag til folketingsbeslutning om en national handlingsplan til beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug.

Af Sandy Brinck (S) m.fl.

(Fremsat 10/10 2002. Første behandling 20/11 2002. Betænkning 5/12 2002).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Sandy Brinck (S):

Det er med nogen skuffelse og stor forundring, at vi om lidt må opleve, at forslaget om en national handlingsplan mod seksuelt misbrug af børn bliver stemt ned af Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti.

Skuffelsen skyldes, at vi ved førstebehandling faktisk havde et flertal for, som bestod af Enhedslisten, SF, Kristeligt Folkeparti, Det Radikale Venstre, Dansk Folkeparti og selvfølgelig Socialdemokratiet.

Siden er Dansk Folkeparti blevet banket på plads af regeringen og stemmer nu imod. Det er et mønster, vi kender. Det er måske til at leve

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 49: Forslag til lov om tilskud til Færøernes hjemmestyre for 2003-06.

Af finansministeren (Thor Pedersen).

(Fremsat 6/11 2002. Første behandling 13/11 2002. Betænkning 21/11 2002. Anden behandling 26/11 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

med denne dobbeltmoral, når det f.eks. drejer sig om skatteforslag – det er ikke kønt, men man kan måske leve med det. Vi havde dog ikke troet, at ...

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Må jeg godt bede om lidt ro i salen, så man kan høre, hvad taleren siger.

Sandy Brinck (S):

Vi havde dog ikke troet, at Dansk Folkeparti ville bruge sit dobbeltspil over for børn, som var blevet misbrugt seksuelt. Det er simpelt hen for alvorlig en sag, det er uanstændigt, og derfor tillader jeg mig at være skuffet.

Når vi samtidig er dybt forundrede over Venstre, De Konservative og Dansk Folkepartis modstand mod forslaget, skyldes det, at ingen har gjort sig den ulejlighed at fortælle os, hvad det er, man ikke kan støtte, og hvorfor man ikke kan støtte det.

Er det inddragelse af børnesagkyndige i afhøringssteamene, man ikke kan lide? Er det, at afhøringerne skal foregå i børnevenlige lokaler og med en interviewteknik, som tager højde for, at her taler vi med børn og ikke med voksne, børn, som skal åbne for den mest traumatiske oplevelse, nogen kan forestille sig? Er det dét, som flertallet synes er unødvendigt?

Er det psykologhjælpen til børn, som har oplevet de her overgreb, som Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti synes er på rette niveau, her er ikke behov for at gøre mere? Er det behandlingen af forbyrderen, så han ikke gør det igen, som V, K og DF er imod? Er det viden og forskning, som ikke behøves?

Eller synes Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, at institutionerne rundt om i landet forholder sig rigeligt til problematikken, sådan at det er helt overflødig mere systematisk at forholde sig til forebyggelse og en fælles holdning til, hvilke signaler man skal reagere på?

Vi ved det ikke. Det eneste, vi har kunnet hive ud af Venstre under førstebehandlingen, var, at man ønskede at lytte til eksperter på området. Det er vi helt enige i fra socialdemokratisk side, og derfor inviterede Folketingets Retsudvalg faktisk flere organisationer ind med kendskab til området, og de sagde samstemmende, at intet i det forslag, vi nu behandler, er irrelevant. Faktisk var det meget svært at høre andet end opbakning til forslaget.

Vi har under førstebehandlingen og under udvalgsbehandlingen gang på gang sagt, at hvis

der var enkelte punkter, som nogle partier ikke kunne leve med, var vi villige til at pille dem ud, lige så vel som vi var åbne over for andre ønsker. Vores ønske var, at Folketinget kunne sætte en dagsorden for en handlingsplan, fastsætte det minimum af indhold, den skulle have, og at Folketinget kunne samarbejde, sådan at vi havde en samlet indstilling til regeringen.

Vi finder det altså helt utroligt, at her står vi med så alvorligt et emne, at ikke én i denne Folketingssal vil sige andet, end at vi må yde den allerbedst mulige beskyttelse mod seksuelt misbrug af børn, ikke én eneste af alle 179 ville sige andet, end at det er den værst tænkelige forbrydelse næst efter drab, og så må vi nu stå med en fornemmelse af, at det er regeringens forfængelighed, der afholder dem fra at stemme, fordi de ikke er forfattere til forslaget. Enhver saglig begrundelse er udeladt. Det er simpelt hen til at tude over.

Vi har selvfølgelig noteret os, at regeringen vil komme med sin egen plan, og vi kan kun håbe på og appellere til, at regeringen får øjnene op for, at dette voldsomt komplekse emne ikke alene løses med højere straffe eller ændringer i praksis i retssalene.

Der er i høj grad brug for psykologhjælp, der er i høj grad brug for forholdsregler, så vi undgår, at det overhovedet sker. Der er brug for viden, der er brug for rådgivning og forskning. Der er kort sagt brug for en bred og samlet indsats, og det er det, Venstre, De Konservative og DF nu stemmer ned.

Kl. 13.50

Jeg vil godt takke Enhedslisten, SF, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti for et konstruktivt samarbejde og et fælles ønske om at gøre noget for disse børn. Det er et ønske, vi troede og håbede hele salen kunne være enig om, men nej. Tilbage sidder vi blot og undres.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt spørge fru Sandy Brinck, om hun ikke snart kan forstå, at når Dansk Folkeparti siger ja til noget, er det ikke rigtigt, hvis regeringen ikke giver dem lov.

Sagen er jo den, at hr. Per Dalgaard under førstebehandlingen helt klart sagde, at de ville støtte det, men så har han fået at vide af justitsministeren, at det må han ikke, og så vender Dansk Folkeparti på en tallerken, 180 grader.

Fru Sandy Brinck må da efterhånden kunne forstå, at man ikke kan regne med Dansk Folke-

parti, så derfor forstår jeg ikke, hvorfor hun er så skuffet. Hun burde måske i højere grad have taget højde for det under førstebehandlingen og vidst, at vi ikke kunne stole på, hvad hr. Per Dalgaard sagde.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jo, som jeg også sagde i mit ordførerindlæg, er det jo et mønster, vi kender. Men jeg havde faktisk ikke i min vildeste fantasi troet, at Dansk Folkeparti ville bruge børn; børn, som er seksuelt misbrugt, som gidsler i Dansk Folkepartis parlamentariske spil sammen med regeringen, det havde jeg ærlig talt ikke troet.

Så må fru Anne Baastrup gerne rende rundt med en mening om, at jeg måske er naiv i den forstand, men jeg havde faktisk en opfattelse af, at vi alle 179 mener, at lige nøjagtig på det her område burde der være mulighed for at samarbejde på tværs af alle partier, og der burde være mulighed for, at vi kunne sætte Christiansborgfridderet til side til fordel for de børn, som lider overlast.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Irene Simonsen som ordfører.

Irene Simonsen (V):

Der skal overhovedet ikke herske spor tvivl om, at Venstre synes, det her er et utrolig vigtigt spørgsmål. Det er en utrolig vigtig opgave, vi står over for. Derfor har det også en meget høj prioritering, at vi får hele problematikken omkring seksuel mishandling af børn virkelig godt gennemarbejdet, gennemtænkt i mindste detalje, får undersøgt ud i alle kroge, hvorledes vi håndterer det her på bedst mulig måde.

Og når fru Sandy Brinck siger, hun er skuffet, er det da synd for fru Sandy Brinck, at hun er skuffet nu, men jeg kan love hende, at jeg tror, hun kan vente det bedste i fremtiden. For det kan godt være, vi skal leve med, at fru Sandy Brinck er skuffet i dag, men jeg er ret sikker på, at hun inden for en meget kort tidshorison vil blive meget glad, fordi der så netop er lavet noget, der er så dækkende, så bredt og så godt gennemarbejdet, at vi alle kan stå inde for det.

Det er netop, hvad det her handler om: at vi har et område, hvor vi skal i dybden, hvor vi skal have alle aspekter med, så vi er sikre på, at vi handler rigtigt nu.

Det er også rigtigt, som fru Sandy Brinck siger, at der har været eksperter inde i billedet. Ja,

der har været nogle eksperter inde, og jeg kan kun sige for mit vedkommende og på vegne af resten af Venstres medlemmer i Retsudvalget, at vi har lyttet intenst til disse eksperter, men vi ser det ikke som nok med de få, vi har haft inde, vi vil meget videre omkring.

Vi vil sætte vores lid til, hvad der er lovet fra denne talerstol af justitsministeren: at der arbejdes på højtryk med det her, og at det bliver en bred vifte. Alle, som har berøring med det her område, skal høres, og der skal arbejdes i dybden med dem, så vi er sikre på, at vi laver det her rigtigt.

Det vil være tåbeligt nu at stemme et beslutningsforslag igennem, hvis det måske senere, når vi har hørt hele panelet af eksperter på området, viser sig, at vi tager nogle forkerte beslutninger nu. Det kan vi ikke leve med, det her er simpelt hen for alvorligt og seriøst et arbejde, der skal laves, til at vi kan gå ind og lave nogle fodfejl nu. Derfor kan Venstre ikke støtte forslaget nu.

Kl. 13.55

Men samtidig gør vi opmærksom på, netop ved at lave det betækningsbidrag sammen med Dansk Folkeparti og De Konservative, at det her er et arbejde, der skal opprioriteres, også hastigheden af arbejdet. Og der har justitsministeren fra denne talerstol lovet, at det har en høj prioritering, og inden for kort tid vil vi have en færdig national handlingsplan for det her.

Så synes jeg, når fru Sandy Brinck taler om at slå plat på det her emne, at fru Sandy Brinck skulle passe lidt på. Det er jo netop det, der er vigtigt, at vi ikke slår plat på det her emne. Det er noget, vi alle er følelsesmæssigt berørt af. Det er noget af det, vi overhovedet ikke må slå plat på. Så her skal vi ikke have et politisk slagsmål. Her skal vi have et bredt samarbejde om, at vi får tingene gjort rigtigt.

Så ville det være dejligt, hvis fru Sandy Brinck og Socialdemokratiet og SF kunne lytte til justitsministeren, der siger: Det her har højeste prioritet for mig, jeg arbejder seriøst med det; i løbet af den her samling har vi en national handlingsplan, der er godt gennemarbejdet.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg bliver nødt til at sige til Venstres ordfører, at emnet jo ikke er nyt. Det lyder, som om vi nu skal til at genopfinde den dybe tallerken. Der er faktisk også under den tidligere regering taget en lang række af initiativer, og vi siger så: Skulle

vi så ikke komme videre ad den vej? Jeg tror, det var fru Elisabeth Arnold, der under første behandling kaldte det et kontinuum af erfaring, som man kunne bygge videre på til politiske beslutninger. Det er det, vi har lagt op til.

Jeg ved snart ikke, om det har nogen relevans, men jeg bliver nødt til med det indlæg, som Venstres ordfører kom med, at spørge: Hvilke punkter i det her forslag er det, Venstre er usikker på?

Så bliver jeg også nødt til at sige til almindelig oplysning, at når Retsudvalget inviterer eksperter, har alle Retsudvalgets medlemmer mulighed for at komme med forslag til, hvem der skal inviteres, og dermed havde samtlige Venstres medlemmer også mulighed for at bede om at få dem ind, som fru Irene Simonsen åbenbart har manglet. Det synes jeg er ærgerligt, for muligheden var der.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Ja, det er fuldstændig rigtigt, at vi har muligheden for også at invitere eksperter. Men vi stod lige foran en juleferie med ting, der skulle hastes igennem, og lige præcis den sag her er ikke noget, der skal hastes igennem. Det skal laves rigtigt, det skal gennemarbejdes, vi skal i dybden, det skal laves seriøst, og ikke i en politisk håndvending, fordi der måske er nogle, der skal have sat deres aftryk på det, inden det er for sent.

Jeg er nødt til at sige: Jeg undrer mig over – og det er virkelig en undren – at den tidligere justitsminister og den tidligere regering med Socialdemokratiet i spidsen ikke selv fik lavet en national handlingsplan. Hvordan kan det være, at det hele lige pludselig haster så meget? Man har haft lang tid under den tidligere regering til at kunne lave en national handlingsplan.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg er meget enig med Venstres ordfører i, at det skal være sagligt og seriøst. Det skal det altid, men det skal det i særdeleshed, når vi taler om det her emne. Derfor vil jeg også godt bede Venstres ordfører om så at pege på nogle punkter i det her beslutningsforslag, som Venstre ikke synes er seriøse. Jeg har spurgt en gang før i dag: Hvad er det for nogle punkter, som Venstre er usikker på?

Som jeg også sagde i mit ordførerindlæg, har vi faktisk bestræbt os på hele vejen at prøve at få at vide, hvor det er, regeringspartierne ikke bry-

der sig om det, der står, for så var vi sådan set villige til at pille det ud.

Derfor må jeg gentage spørgsmålet: Hvad er det, der er useriøst her?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Mig bekendt, sådan som jeg har fulgt proceduren her, er vi vist i gang med at behandle ændringsforslaget. Men jeg vil også sige, at der er flere ting i den måde, B 7 har beskrevet det på – hvilket vi også har gjort opmærksom på undervejs i udvalgsarbejdet – hvor vi siger, at det er vi usikre på. Vi har også hørt eksperter i udvalget, og jeg har talt med nogle uden for udvalgsarbejdet, og de har sagt, at det var de i tvivl om.

Kl. 14.00

Når vi er i tvivl, skal vi da ikke bare haste noget igennem. Det er jo netop her, vi skal lave det ordentligt, og der er det jo, at jeg ikke forstår, at fru Sandy Brinck har så travlt med det her forslag. Hvorfor det lige absolut skal være nu, kunne jeg godt tænke mig at få svar på.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu er det jo mig, der stiller spørgsmålene, men jeg vil godt svare, for det gjorde jeg faktisk i mit ordførerindlæg.

Jeg synes, det havde været utrolig flot, om dette Folketing – 179 medlemmer – bredt havde sagt til regeringen: Det er disse punkter, vi synes er væsentlige, når vi taler om seksuelt misbrug af børn. Det er dem, vi gerne vil have regeringen kommer med. Det kunne have været en anden måde at gøre det på, end at vi nu skal sidde og vente på en justitsminister og så begynde at diskutere den anden vej.

Når fru Irene Simonsen siger, at Venstre har gjort rede for, hvad det er for punkter, man er usikker på, og at eksperter også kunne være usikre på dem, må jeg bare sige, at det har jeg ikke hørt under udvalgsarbejdet. Derfor vil det være så dejligt nemt for fru Irene Simonsen, nu når jeg spørger for tredje gang, at komme op og sige hvilke punkter.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Per Dalgaard som ordfører.

Per Dalgaard (DF):

Socialdemokratiet i opposition har en utrolig masse beslutningsforslag på bedding, havde det i slutningen af sidste år, og et af de beslutnings-

forslag, som Socialdemokratiet havde fremsat sidste år og nu gerne lynhurtigt vil have vedtaget, er det her beslutningsforslag nr. B 7.

Under den tidligere regering var der mange borgerlige politikere, der spurgte om at få lavet en national handlingsplan for seksuelt misbrugte børn, uden at det lykkedes at komme igennem hos den daværende justitsminister, hr. Frank Jensen.

Men nu med Socialdemokratiet i opposition kan tingene lige pludselig ikke gå hurtigt nok, og i det spil er det jo utrolig smart at lægge sig op ad nogle tanker og ideer, som ingen herinde overhovedet kan være uenig i.

Det betækningsbidrag, som Dansk Folkeparti har lavet sammen med regeringen, er et fint og godt betækningsbidrag, som vi selvfølgelig fuldt ud bakker op om, og i det står der bl.a., at regeringen vil fremlægge en handlingsplan i foråret 2003. Det passer meget fint med det projekt, der blev sat i gang, og som var 1½ år gammelt i slutningen af 2002, hvor man skulle opsamle en masse data omkring præcis det her emne.

Jeg sagde dengang i min ordførertale, at jeg syntes, det var utroligt, at man lige pludselig, da det projekt kun var 1½ år gammelt, nu ville have det forslag igennem huhej vilde dyr og inden jul sidste år.

Jeg kan kun konkludere, at Socialdemokratiet forsøger at bruge bl.a. Dansk Folkepartis gode vilje til at se på netop det her emne med positive øjne i et politisk spil, der ligesom over for befolkningen skal fortælle, at nu kan Socialdemokratiet alt det gode, som det, dengang det var i regering, ikke ville, og den leg deltager Dansk Folkeparti ikke i.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg vil starte med at bede hr. Per Dalgaard om at slå op på beslutningsforslagets anden side, og så kan hr. Per Dalgaard jo gå op og bekræfte, at vi under den tidligere regering i 1994 kriminaliserede besiddelse af børnepornografi, i 1997 lavede mulighed for behandling af seksualforbrydere, i 1999 gjorde det strafbart at være kunde hos en prostitueret, i 2000 lavede flere lovændringer, bl.a. om øgede efterforskningsmuligheder, udvidet forældelsesfrist, udvidelse af anvendelsesområdet, højere strafferammer. I 2000 etableredes ligeledes et videnscenter.

Det er jo ikke sådan, at der intet skete, men det er sådan, at der skal ske mere, og det vil der altid skulle.

Jeg hæftede mig ved, at hr. Per Dalgaard sagde, at dette beslutningsforslag indeholdt punkter, som ingen kan være uenig i. Så må jeg spørge, hvorfor i alverden Dansk Folkeparti stemmer imod. Så er det vist næppe Socialdemokratiet, der laver politiske spilfægtier. Så er det vist et spørgsmål om, hvem det er, der står som forfatter til forslaget.

Det synes jeg er utrolig ærgerligt, når det her faktisk handler om så alvorligt et emne, og hvor vi fra Folketingets side kunne have sat dagsordenen for, hvad vi syntes, der skulle til af beskyttelse.

Kl. 14.05

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Også jeg hæftede mig ved, at hr. Per Dalgaard sagde, at der intet var i dette forslag, som nogen kunne have noget imod. Derfor undrer det mig også, at hr. Per Dalgaard har valgt at stemme imod med den begrundelse, at det her dog er et fantastisk hastværk.

Det fremgår jo tydeligt af regeringens og Dansk Folkepartis betækningsbidrag, at man vil fremsætte et forslag allerede i foråret 2003, og det vil sige allerede inden for få måneder.

Hvordan kan hr. Per Dalgaard så være sikker på, at der ikke også i det tilfælde foreligger hastværksarbejde? Kan vi ikke få et indtryk af bare en lille smule selvstændig tænkning fra Dansk Folkepartis repræsentants side?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg synes, at i hr. Per Dalgaards ordførertale er der en ting, vi i hvert fald fra Kristeligt Folkepartis side vil give ham ret i, nemlig at under den tidligere regering gik det fra tid til anden trægt på det her område, selv om der også skete noget, som fru Sandy Brinck tidligere har sagt. Vi fremsatte fra Kristeligt Folkepartis side under den tidligere regering flere forslag, som det tog lang tid at få regeringen og den daværende justitsminister overbevist om.

Men det er jo sådan set ligegyldigt nu. Nu står vi med et forslag fremsat af Socialdemokratiet, som indeholder en lang række punkter, som ingen med hr. Per Dalgaards egne ord kan være imod.

Så er det bare, man må spørge: Hvad er så vigtigst for hr. Per Dalggaard og for Dansk Folkeparti i denne her sammenhæng? At vi i langt højere grad får beskyttet de børn, det drejer sig om, mod seksuelt misbrug, eller at det bliver en anden partikonstellation, der kan få lov til at fremføre forslaget? Hvad er vigtigst for hr. Per Dalggaard og Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Det glæder mig da, at hr. Jann Sjursen kan bekræfte, at der under den tidligere regering var en vis træghed i forbindelse med at få gennemført bl.a. denne her nationale handlingsplan.

Til fru Elisabeth Arnold og til fru Sandy Brinck: Den overordnede betragtning, jeg kom med med hensyn til, at ingen kan være uenig i det, der står heri, er nemlig en overordnet betragtning gående ud på, at selvfølgelig er der ingen uenighed om, at der skal tages fat på det her emne. Årsagen til, at jeg så mener, at vi måske bør vente lidt, er den aktion, der er sat i gang over en treårig periode, hvor man opsamler data, og hvor der sidst i sidste år kun var gået 1½ år. Nu går der trods alt flere måneder yderligere, hvor vi kan få flere data, sådan at det endelige forslag indeholder så mange gode ting, baseret på den viden man så har opsamlet, som det overhovedet er muligt.

Derfor synes jeg, at det er ganske udmærket, og det er aldeles tilfredsstillende, at der kommer den nationale handlingsplan fra regeringen i løbet af foråret 2003.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det er simpelt hen så deprimerende. Nu siger Dansk Folkepartis ordfører, at det, man kan være enig i, er, at man skal tage fat i det her emne. Deraf må vi jo kunne udlede, at der er nogle punkter i det her beslutningsforslag, som Dansk Folkeparti mener de kunne være uenige i.

Så spørger jeg igen, som jeg har gjort under udvalgsbehandlingen, og som jeg også gjorde under Venstres ordfører:

Hvilke punkter i det beslutningsforslag, vi behandler nu, er unødvendige i beskyttelsen af børn mod seksuelt misbrug? Hvilke punkter?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg stillede hr. Per Dalggaard et konkret spørgsmål, som jeg ikke fik svar på. Spørgsmålet gik

på, hvad der vejede tungest for Dansk Folkeparti i denne her sag, om det var hensynet til at beskytte børn mod seksuelt misbrug eller hensynet til, at det var, om jeg så må sige, den rigtige partikonstellation, der bærer et forslag igennem på det her område.

Det var det spørgsmål, som jeg ikke fik et svar på, men som jeg vil gerne vil have et svar på af hr. Per Dalggaard.

Kl. 14.10

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Under førstebehandlingen var hr. Per Dalggaard ganske klar, selvfølgelig tilsluttede de sig forslaget.

Så vil jeg godt høre: Hvad er det, der er sket? På hvilket tidspunkt har Dansk Folkepartis ordfører fået besked fra regeringen på, at den ikke kan acceptere, at regeringen kommer i mindretal i denne her sag?

Det drejer sig om beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug. Dansk Folkeparti har det kun i ord, men ikke i gerning.

Hvornår var det, at Dansk Folkeparti fik at vide, at regeringen ikke kunne acceptere at komme i mindretal her? Vil hr. Per Dalggaard forklare Tingets medlemmer det? Det er jo egentlig svaret, at Dansk Folkeparti simpelt hen fik forbud mod at stemme for det, og det synes jeg er pinligt.

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Først til hr. Jann Sjursen, som jeg ikke fik svaret i første omgang: Nu skal det jo ikke opfattes sådan, og jeg håber heller ikke, hr. Jann Sjursen vil udlægge det sådan, at hvis ikke det her bliver vedtaget her og nu, så er alle børn, der er seksuelt misbrugte, fuldstændig lost, at så sker der ingenting. Der findes jo i dag heldigvis centeraktiviteter til netop at tage sig af de børn, som er seksuelt misbrugt og udnyttet.

Men det, det handler om nu, er at få lavet en overordnet national handlingsplan, og det er vi fuldt ud tilfredse med sker i foråret 2003, fordi der jo så trods alt bliver indsamlet lidt flere data om, hvordan og hvorledes man bedst kan varetage disse børns interesser og helbredelse.

Til fru Sandy Brinck og SF's ordfører, fru Anne Baastrup: Dansk Folkeparti har ikke lyst til at deltage i og blive brugt i det politiske spil, som oppositionen i dag fremfører ved en stribe beslutningsforslag af den ene eller den anden

art, som lynhurtigt skal vedtages, og som man dengang man havde en regering, der hed Socialdemokratiet og De Radikale, kunne have gennemført, hvilket man ikke gjorde. Det spil vil Dansk Folkeparti ikke være en del af.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Sandy Brinck for tredje og sidste gang.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Altså det er meget, meget svært at finde hoved og hale i det her. På den ene side siger hr. Per Dalgaard, at der ikke sker noget ved, at vi ikke gør noget fra Folketingets side, for der eksisterer allerede gode ting, og på den anden side siger hr. Per Dalgaard, at den tidligere regering ikke gjorde noget som helst. Altså de ting er sådan set ikke ligesom opstået af ingenting. Det er der ikke noget der gør, ud over lommeuld.

Jeg er stadig væk meget, meget i tvivl om, hvad det er for nogle punkter, som vi er uenige om. Jeg havde vitterlig håbet, at vi her kunne have haft en konstruktiv drøftelse af det, jeg troede vi var enige om, nemlig at vi skal yde den bedst mulige beskyttelse.

Når hr. Per Dalgaard bliver ved med at tale om politiske spilfægtier, må jeg bare gøre opmærksom på, at hr. Per Dalgaard ikke indtil nu sagt har en eneste ting om det, det drejer sig om, ikke én, og jeg har endda spurgt: Hvad er det i det beslutningsforslag, som ligger her, og som konkret giver otte tiltag, Dansk Folkeparti ikke kan lide?

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg synes også, det er en lidt bemærkelsesværdig argumentation, hr. Per Dalgaard lægger for dagen i dag ved at beskyldte Folketingets partier for at ville bruge Dansk Folkeparti i et politisk spil. Jeg vil da sige, at det er Dansk Folkeparti, der lader sig bruge i denne her sammenhæng af regeringen, for det var Dansk Folkeparti, der ved førstebehandlingen meddelte, at man ville støtte det her beslutningsforslag, men nu lige pludselig vender rundt på en tallerken og ikke vil støtte det uden på nogen som helst måde at give en plausibel politisk begrundelse for, hvad det er, der gør, at man i dag i modsætning til ved førstebehandlingen ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Selvfølger er børn ikke ubeskyttet mod seksuelt misbrug lovgivningsmæssigt, hvis det her

forslag ikke bliver vedtaget, men når hr. Per Dalgaard siger, at nu drejer det sig om, at vi får en national handlingsplan, så må vi andre jo altså bare sige, ja, det er det, det gør, og det er det, det her forslag går ud på. Det er derfor, Dansk Folkeparti også bør stemme for det, sådan som man i øvrigt ved førstebehandlingen sagde, man ville gøre det.

Kl. 14.15

Det, der sker nu, er, at Dansk Folkeparti deltager i et politisk spil om, hvem der skal have mulighed for at sætte fingeraftryk på et lovforslag om, hvordan børn bedre kan beskyttes mod seksuelt misbrug, og det synes jeg er uværdigt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Per Dalgaard siger, at Dansk Folkeparti ikke vil bruges i et spil om denne nationale handlingsplan mod seksuelt misbrug af børn.

Det handler jo om at få en national handlingsplan. Det er vi alle sammen enige om, men Dansk Folkeparti vil ikke lade sig bruge i et spil, og så er det, jeg spørger: Hvad er det, Dansk Folkeparti vil her i Folketinget? Det er vel et politisk parti, som gerne vil have indflydelse, og det roser sig af at have fået indflydelse efter valget. Det roser sig af, at nu har de fået mulighed for at spille den rolle, som Det Radikale Venstre har spillet i masser af år, og det er glad for, at Det Radikale Venstre ikke spiller den rolle mere.

Hvorfor bruger Dansk Folkeparti så ikke sin position til at få indflydelse? I stedet for opfører man sig blot som en flok stemmekvæg, giver regeringen den ene livsforsikring efter den anden og siger: Gør hvad I vil, regering, vi skal nok støtte jer. Jeg siger: Velbekomme for en indflydelse!

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg er lidt usikker på, hvad Dansk Folkepartis politik rent faktisk er på dette punkt.

I sit sidste indlæg sagde hr. Per Dalgaard, at nu skal vi have en national handleplan om beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug. Der ligger her et forslag, som skal til afstemning om kort tid, og Dansk Folkeparti sagde under førstebehandlingen, at man naturligvis støttede det og tilsluttede sig det.

Så er det, jeg gerne vil have svar på det spørgsmål, som jeg ikke fik svar på sidste gang: Har Dansk Folkeparti fået besked af regeringen om, at den ikke vil acceptere, at Dansk Folkepar-

ti stemmer for dette beslutningsforslag om etablering af den nationale handleplan for beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug, som jeg går ud fra, at Dansk Folkeparti gerne vil have? Eller er Dansk Folkeparti blot et stemmekvægsparti, der bare følger regeringen, uden at det får decideret indflydelse på, hvad det er, regeringen kommer frem med? Hvad er det, Dansk Folkeparti har fået for at lade være med at stemme for dette beslutningsforslag?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg tror lige, jeg vil læse lidt op af det, jeg sagde ved slutningen af førstebehandlingen af forslaget.

Efter at fru Sandy Brinck spurgte, om vi kunne støtte forslaget eller ej, sagde jeg, at vi kunne tilslutte os forslaget med den passus i de afsluttende bemærkninger om, at det bør opfattes som et oplæg til en samlet og bred diskussion om, hvordan vi bedst beskytter børn mod seksuelt misbrug.

Dansk Folkeparti opfatter forslaget som netop det, det er, nemlig et oplæg til en diskussion, som bl.a. for Dansk Folkepartis vedkommende har udmøntet sig i, at vi sammen med Venstre og De Konservative har lavet et betænkingsbidrag, hvori der står, at i løbet af foråret 2003 vil regeringen fremkomme med en national handlingsplan for beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug. Jeg kan måske spørge justitsministeren, om det ikke er regeringens agt at fremkomme med en sådan handlingsplan, som tager fat om alle de aspekter og alle de problemstillinger, der måtte være i denne sag.

Hvorvidt Dansk Folkeparti er blevet presset eller ej: Jeg kan berolige SF med, at det er Dansk Folkeparti ikke. Vi lader os ikke presse eller klemme til noget som helst. Vi fører vores egen politik og forsøger at komme igennem med den så godt som overhovedet muligt.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jamen så var min analyse jo korrekt. Dansk Folkeparti skal ikke engang have noget som helst af regeringen for at lade være med at bringe regeringen i mindretal.

Dansk Folkepartis ordfører sagde – det er ikke helt præcist det, hr. Per Dalgaard citerede – at selvfølgelig tilslutter vi os forslaget med den bemærkning, osv. Når man her fra talerstolen siger, at man tilslutter sig forslaget, handler det

om, at man ved andenbehandlingen trykker på den grønne knap. Men det har hr. Per Dalgaard jo ikke tænkt sig at gøre, og når hr. Per Dalgaard og Dansk Folkeparti ikke har tænkt sig at gøre det uden overhovedet at have fået noget som helst for det, er man stemmekvæg og intet andet.

Kl. 14.20

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Hvad ved fru Anne Baastrup om, hvad vi har fået for det eller ej? Intet! Intet! Det er heller ikke det spilfægteri, det handler om. Det handler om at få lavet en national handlingsplan, som tager fat om præcis den problemstilling, dette beslutningsforslag handler om. Vi ser frem til, at justitsministeren vil bekræfte, at der kommer en sådan handlingsplan i løbet af foråret 2003, og det er vi meget godt tilfredse med.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Det er jo sådan, at der er 162 medlemmer af Folketinget, som ikke er medlemmer af Retsudvalget.

Jeg er sikker på, at de af de 162, der har siddet og hørt debatten, specielt da den socialdemokratiske ordfører fru Sandy Brinck holdt sit indledende indlæg, må have troet, at vi er voldsomt uenige på dette område. De må have fået opfattelsen af, at hvis man i de kommende uger skal ud og overbevise de socialdemokrater, der er tilbage, om, hvorfor de skal stemme på Socialdemokratiet, kan man bare sige: Nu skal I høre. Det var os, der i Folketinget kæmpede for en national handlingsplan, der skal beskytte børnene endnu bedre mod seksuelt misbrug, end de er i forvejen. Men ved I, hvem der stemte imod? Det gjorde de onde Venstrefolk, de onde fra Dansk Folkeparti og de endnu ondere fra Det Konservative Folkeparti. Det var jo det, der stod tilbage efter ordførertalen.

Men det er jo ikke sandheden. Det er langt fra sandheden, det er faktisk det direkte modsatte, og det ubehagelige ved det er, at det ved fru Sandy Brinck godt, ligesom de øvrige partiordførere, der har været heroppe og sige noget, godt ved, at det ikke er sandheden. Sandheden er jo, at regeringen, i hvert fald med støtte af de tre »onde partier«, ønsker at fremlægge en natio-

nal handlingsplan og har bundet sig til at gøre det i dette forår.

Lad mig nu fortælle, hvad det er, beslutningsforslag nr. B 7 fra Socialdemokratiet med fru Sandy Brinck som talsmand for forslagsstillerne, går ud på. Der står:

»Folketinget opfordrer regeringen til i indeværende samling« – det vil altså sige inden begyndelsen af juni måned – »at udarbejde en national handlingsplan til beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug.«

Det er den første sætning, og jeg kan godt fortælle både de 162 medlemmer, der ikke sidder i Retsudvalget, og den undrende befolkning, at det har regeringen sagt ja til. Det kan godt ske, at justitsministeren vil gå herop og bekræfte det en gang til, men det blev der sagt, da vi førstebehandlede forslaget, og det står i betænkningsbidraget.

Jeg kan nævne, at jeg i min egen ordførertale ved førstebehandlingen roste Socialdemokratiet og sagde, at det er godt, at den socialdemokratiske folketingsgruppe med fru Sandy Brinck i spidsen er kommet med et bud på en række elementer, der bør indgå i en sådan handlingsplan. Jeg sagde også lidt senere, hvor jeg roste endnu mere – meget imod min natur, men sådan kan det jo gå indimellem, og jeg var i julehumør – at jeg er overbevist om, at de forslag, de tanker og de ideer, som Socialdemokratiet har gjort sig, og som de har argumenteret for i dette beslutningsforslag, kan tjene som god inspiration til det arbejde, der foregår på regeringsplan.

For at skrælle alt overflødigt væk vil det sige, at alle partier i dette Folketing er enige om, at der er brug for en national handlingsplan. Her er der er kommet et godt bud på den, og jeg er sikker på, at når regeringen kommer med sin i dette forår, vil den bare være endnu bedre, fordi man har haft de ekstra ressourcer, den ekstra power og den ekstra tid til lige at få de sidste to-ting med, så den bliver helt perfekt. Planen kommer i dette forår, det er også det, beslutningsforslaget går på, så skulle vi ikke glæde os over det her på den første arbejdsdag i det nye år?

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Hr. Helge Adam Møller har jo fuldstændig ret i, at vi alle sammen er enige, og det er sådan set også udgangspunktet for min skuffelse og for den forundring, jeg gav udtryk for i mit ordførerindlæg. Hvis vi alle sammen er enige, forstår

jeg simpelt hen ikke, hvorfor man stemmer imod.

Så vil jeg bede hr. Helge Adam Møller om at bekræfte, at dette beslutningsforslag ville binde regeringen til et indholdsmaessigt krav. Folketinget kunne have sagt ja til, at regeringen skal lave en national handlingsplan, men det er jo ikke ligegyldigt, hvad man putter i den. Det, vi ønsker, ville have været et minimum, og regeringen kunne sagtens sætte flere punkter på, hvis den havde lyst til det.

Kl. 14.25

Derfor forstår jeg simpelt hen ikke, hvilke skår der skulle gå af Venstre og De Konservative som regeringspartier ved at pålægge regeringen noget, som jeg kan forstå, regeringen selv gerne vil. Det kan ikke skyldes andet, end at det var os som Folketing, der rent faktisk havde sat en dagsorden for, hvad en plan skulle indeholde, men det synes jeg er et legitimt politisk ønske fra Folketingets side.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Jeg synes som flere andre, at det er godt, hvis der kan komme nogle flere tiltag, der kan forebygge, at der sker krænkelse af børn. Det er der heldigvis ikke nogen der er uenige i. Der kan være nogen uenighed om, hvor hurtigt det skal gå, men det kommer i hvert fald rimelig snart, ser det ud til.

Men jeg synes, det er vigtigt, at vi samtidig gør en del ud af, at man også skal sikre, at der er nogle forholdsregler, som gør, at der ikke fremkommer nogle procedurer, som ødelægger forholdene ude i daginstitutionerne. Vi skal sikre, at man får nogle forholdsregler, som gør, at hvis der opstår mistanker, der ikke er noget grundlag for, kan det hurtigt blive afklaret, så vi ikke ender i den situation, at vi for at beskytte de få børn, der bliver udsat for krænkelse, kommer til at ødelægge forholdene for alle de mange, som ikke bliver udsat for krænkelse.

Vi har desværre set, at der er en del mænd, der ikke længere har lyst til og ikke tør arbejde i daginstitutioner, fordi de er bange for uretmæssigt at blive beskyldt for krænkelse. Der er nogle, som ikke tør være alene med de små børn, når de skal på toilettet eller noget andet, så det er vigtigt, at vi sørger for, at de forholdsregler, der bliver vedtaget, også tager højde for, at dagligdagen i daginstitutionerne kan fungere. Der-

for er vi også glade for, at der er opbakning til Enhedslistens ændringsforslag om, at ordet sikkerhedsprocedure udskiftes med ordet forholdsregler, fordi det også viser den anden vej.

Vi synes også, det er et godt eksempel, vi har set fra Århus Kommune, hvor man har sikret sig, at der rykkes ud inden for 1 time, hvis der kommer anklager om seksuelt misbrug, så man straks kan få afklaret, om der er noget om mistanken eller ej. Hvis der ikke er noget grundlag for mistanken, skal man som medarbejder og forældre ikke gå rundt i uvished og utryghed, og vi håber, at det også kommer til at indgå i det, regeringen har tænkt sig at lægge frem på et tidspunkt: man skal ikke kun fokusere på forebyggelse for at sikre, at der ikke er nogen børn, der bliver krænket, men også fokusere på, at der skal være gode muligheder alle de mange, mange steder, hvor der ikke finder krænkelser sted. Vores ønske om at beskytte de få, der bliver krænket, må ikke komme til at ødelægge dagligdagen for alle de andre de rigtig mange steder, hvor der heldigvis ikke finder nogen krænkelser sted.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-3 og 4 vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes herefter til behandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg synes, debatten her i dag har vist, ganske som hr. Helge Adam Møller var inde på i sit indlæg, at desværre går der ofte megen tid i Folketinget med at diskutere procedurer og med at smådrille hinanden om årsagen til det ene eller det andet. Indimellem kan man faktisk godt forstå, at de mennesker, der måtte følge debatten i Folketingssalen, hvad enten det er på tv, i radioen eller fra tilhørerpladserne, ryster på hovedet af, hvad det egentlig er, vi politikere går rundt og laver.

Vi har i dag skullet diskutere et beslutningsforslag fra Socialdemokratiet om udarbejdelse af

en national handlingsplan, men langt den meste tid af diskussionen er gået med at diskutere, hvem der har ejerskabet til en sådan national handlingsplan. Jeg må blankt erkende, at jeg simpelt hen synes, det er for sølle. Jeg synes, det er ærgerligt, at vi ikke bruger tiden på at diskutere den politiske substans frem for at bruge meget, meget, meget tid på at diskutere procedurer.

Jeg kan forstå, at der er flere partier, der har tænkt sig at stemme ja til dette beslutningsforslag, og jeg vil gerne indlede med at citere fra de første tre linjer af beslutningsforslaget:

»Folketinget opfordrer regeringen til i indeværende samling at udarbejde en national handlingsplan til beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug«.

Hvis man stemmer ja til denne meget væsentlige centrale sætning, vil man altså have regeringen til at udarbejde en handlingsplan; men som det er fremgået meget, meget, meget klart, både af diskussionen under førstebehandlingen og andenbehandlingen her i dag, er regeringen i fuld gang med det. Der er ikke noget med, at regeringen først skal til det, og det vil altså sige, at hvis man i dag vælger at stemme ja, mener man åbenbart, at der skal udarbejdes mere end én national handlingsplan for beskyttelse af børn.

Kl. 14.30

Endnu værre bliver det, når man ser på, hvordan forløbet har været i denne sag. Jeg kan godt forstå, at hr. Per Dalgaard har meget stor forvirring over, hvad baggrunden og bevæggrunden egentlig er for flere af Folketingets partier, som åbenbart har et meget stort hastværk med at få beslutningsforslaget her andenbehandlet.

Der står i de afsluttende bemærkninger:

»Dette beslutningsforslag bør opfattes som et oplæg til en samlet og bred diskussion af, hvordan vi bedst beskytter børn mod seksuelt misbrug.«

Alligevel vælger flere partier i Folketinget her i dag ikke at afvente den nationale handlingsplan, der allerede er under udarbejdelse; ikke at afvente de mange gode initiativer, som kommer, efter at problemet er blevet diskuteret med de mennesker, der har fingeren i jorden hver eneste dag. Næh, der er rent faktisk partier her i Folketinget, som er mere optaget af, at det er dem, der skal bestemme, hvad dagsordenen skal være, og det synes jeg ærligt talt er meget, meget, meget beklageligt.

Jeg havde haft fuld forståelse, hvis fru Sandy Brinck og andre, der er optaget af denne sag, havde sagt: Nu afventer vi den nationale hand-

lingsplan, men vi udskyder også andenbehandlingen af B 7, for det kunne jo være, at der manglede nogle ting i den nationale handlingsplan, og så vil vi som Folketing gerne have en mulighed for at sige, at denne nationale handlingsplan skal indeholde flere ting, for at vi er tilfredse. Så havde man haft politisk indflydelse.

Men det ønsker man ikke. Man ønsker ikke at afvente, at handlingsplanen bliver færdig. Næh, man godtager bare, at fru Sandy Brinck har udvalgt ni punkter, hvorefter der er blevet gennemført nogle ændringsforslag, så noget er ændret, og noget er røget ud, og så skal der stemmes om det, lovkvalitet eller ej. Jeg synes, det er ærgerligt, må jeg blankt erkende, for jeg havde egentlig set forslaget som et forsøg på, at vi kunne finde hinanden her i Folketinget og blive enige om en national handlingsplan.

Men godt ord igen. Jeg vil gerne her i dag komme med den tilkendegivelse, at når den nationale handlingsplan foreligger – og jeg vil gerne bekræfte over for hr. Per Dalgaard, at den vil foreligge inden for ganske kort tid – er jeg naturligvis villig til og indstillet på at lytte til de kommentarer og de yderligere forslag, som måtte komme fra Folketingets partier, for jeg er fuldstændig enig i fru Sandy Brincks indledende betragtninger om, at denne sag er for væsentlig til, at vi skal bruge den til politisk drilleri.

Jeg synes, vi skal prøve at se, om vi ikke kan finde hinanden, og derfor er jeg også åben over for alle gode forslag, der kan supplere den handlingsplan, som socialministeren og jeg vil fremlægge om ganske kort tid.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er der foreløbig fire korte bemærkninger, og de tre første er til fru Sandy Brinck, fru Elisabeth Arnold og fru Anne Baastrup.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg skal stille justitsministeren et par spørgsmål på baggrund af det, justitsministeren lige har sagt.

Jeg vil godt starte med at bede justitsministeren bekræfte, at jeg sådan set har givet adskillige ordførere mulighed for at komme ind i substansen af sagen. Jeg mener faktisk, at jeg brugte samtlige mine korte bemærkninger til både Venstres og Dansk Folkepartis ordfører på at tigge og bede om, at man gik ind i substansen og sagde, hvilke punkter flertallet åbenbart ikke kan leve med.

Så vil jeg godt spørge, om ministeren har noget imod, at Folketinget ønsker at sætte dagsordenen, og til sidst vil jeg godt bede ministeren om at sige, om der er noget i dette beslutningsforslag, som afholder regeringen fra at tage yderligere initiativer, hvis forslaget var blevet vedtaget.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg må sige, at jeg faktisk blev lidt stødt, da ministeren tog ordet og sagde, at nu havde Folketinget spildt både hendes og adskillige andres tid rundtomkring i landet. Jeg synes ikke, det klæder ministeren at begynde at kritisere Folketinget for debatformen eller for niveauet af debatten. Vi gør det så godt, vi kan, og vi er på mange måder repræsentative for de vælgere, der har stemt på os.

KL 14.35

Hvis ministeren virkelig vil gøre alvor af sine intentioner om at skabe et bredt flertal og et bredt samarbejde på dette område, synes jeg, hun skal respektere, at vi har ret til at debattere med hinanden, også med ordførerne for regeringspartierne og ordføreren for det parti, som har sikret, at regeringen ikke kommer i mindretal i denne sag.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Anne Baastrup, derefter er det justitsministeren, og efter hende er det hr. Jann Sjørnsen.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det var et meget, meget beklageligt indlæg, justitsministeren her kom med.

Det, der har været meget centralt for SF, er, at vi laver det, som er indholdet i et beslutningsforslag, nemlig en binding på regeringen. Bindingen på regeringen er, at den forpligtes til at komme med en national handleplan for beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug inden en vis frist, men fordi forslaget ikke bliver vedtaget, bliver der ikke sikret nogen binding på ministeren.

Det er den måde, Folketinget sædvanligvis arbejder på: vi forsøger at binde den til enhver tid siddende regering, og vi troede under førstebehandlingen, at vi havde et flertal, så vi havde sikkerhed for, at der kunne komme en national handleplan. Men den måde, ministeren har behandlet os på i dag, synes jeg er virkelig anstø-

delig, og det borger virkelig ikke for at godt samarbejde fremover, at vi skal omtales på den måde her fra Folketingets talerstol. Det er vores arbejde at sørge for, at ministeren arbejder inden for de rammer, som Folketinget sætter op.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Først til fru Sandy Brinck med hensyn til at forholde sig til substansen: Jamen substansen er jo sådan set ganske klar. Regeringen er allerede i fuld gang med at udarbejde en national handlingsplan, og hvis Socialdemokratiet og andre partier ikke vil forholde sig til den substans, men alene vil forholde sig til deres eget lille univers, som åbenbart er det univers, beslutningsforslaget omhandler, er det sådan set det mest beklagelige.

Realiteten er jo, at den tidligere regering og den tidligere justitsminister nægtede at udarbejde en national handlingsplan. Det arbejde blev så iværksat, da der kom en ny regering, og jeg synes, det er ærgerligt, at man ikke kan forholde sig til den del af substansen.

Så spørger fru Sandy Brinck, om dette beslutningsforslag afholder regeringen fra at komme med yderligere initiativer. Det er jo et spørgsmål, der vanskeligt lader sig besvare – forstået på den måde, at den nationale handlingsplan er under udarbejdelse, og fordi planen ikke er færdigudarbejdet, kan jeg ikke på nuværende tidspunkt sige, om der bliver behov for yderligere initiativer. Men det er selvfølgelig klart, som jeg også har tilkendegivet, at jeg meget gerne lytter til det input, der måtte komme fra Folketingets partier.

Fru Elisabeth Arnold tog mine bemærkninger om debatten fortrydeligt op. Det skal jeg beklage. Jeg anerkender, at Folketinget og Folketingets partier har behov for at debattere med hinanden, men jeg synes også, at hvis det er sådan, at vi skal have folk til at engagere sig i den politiske debat og skærpe den politiske bevidsthed i befolkningen, er det vigtigt, at vi også diskuterer politik og ikke kun procedurer, når vi er i Folketingssalen, og jeg synes, vi har brugt for meget tid på sidstnævnte i dag.

Fru Anne Baastrup fandt mit indlæg beklageligt og tog det meget anstødeligt op og mener også, det er vigtigt med en binding på regeringen. Jamen den binding på regeringen kunne fru Anne Baastrup have fået ved at stille justitsmini-

steren et spørgsmål allerede i foråret, hvor arbejdet blev iværksat: om justitsministeren havde tænkt sig at udarbejde en national handlingsplan. Så ville jeg have svaret det samme, som jeg har gjort mange gange lige siden, nemlig at der kommer en national handlingsplan her i foråret. Det står jeg ét hundrede procent ved, det gentager jeg gerne her fra talerstolen i dag, og hvis SF vil være sikker på, at der sker noget, mener jeg sådan set, at fru Anne Baastrup faktisk ikke kan få en bedre garanti end et løfte her i Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg må indrømme, at ministerens opfattelse af, hvordan det parlamentariske arbejde skal foregå, er endog meget speciel. Man skulle nærmest tro, at ministeren ikke selv har prøvet at være folketingsmedlem, men det ved jeg jo at ministeren har, og ministeren har også på sit eget partis vegne endog mange gange fremsat beslutningsforslag, som har søgt at lægge bindinger på den siddende regering, med henblik på at regeringen senere skulle komme med handleplaner og lovforslag om det ene og det andet, og at de forslag som minimum skulle indeholde det, som i disse tilfælde Det Konservative Folkepartis ordfører fremførte.

Derfor må jeg sige, at jeg står totalt uforstående over for, at ministeren i dag beder Folketinget om bare at læne sig tilbage og vente på, at regeringen kommer med sin handleplan, og så forholde sig til den. Vi er som lovgivende forsamling også sat til at forsøge at præge de forslag, der kommer fra regeringens side, og også forsøge at præge den handlingsplan, som kommer på et tidspunkt, med lige præcis de ni punkter, der indgår i det foreliggende beslutningsforslag.

Kl. 14.40

Fru justitsminister: Det er ikke de partier, der i dag stemmer ja til beslutningsforslaget, der har et problem. Det er regeringen, og det er Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, der ikke i debatten har villet forholde sig substantielt til, om der var noget, man var uenig i i det fremsatte beslutningsforslag. Det er ikke så mærkeligt, at vi andre bliver lettere ophidsede. Vi skal da ikke stå her og forsvare os og forklare, hvorfor vi går ind for forslaget. Det er regeringspartierne og Dansk Folkeparti, der må forklare, hvad de er uenige i.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg må sige til hr. Jann Sjursen: Det er muligt, at historieskrivningen vil vise noget andet, men det er ikke min opfattelse, at Det Konservative Folkeparti har pålagt nogen regering et arbejde, den allerede var i fuld gang med. Det ville jo svare til, at man fremsatte beslutningsforslag, der pålagde regeringen at lave en straffelovreform og gennemgå straffelovgivningen, på trods af at vi ved, at der er en betænkning på trapperne, eller at man pålagde regeringen at lave en strukturkommission, på trods af at en sådan allerede er i gang.

Min anke går først og fremmest på, at de, der stemmer ja i dag, stemmer ja til et beslutningsforslag, hvor der står, at regeringen skal udarbejde en handlingsplan. Den handlingsplan er under udarbejdelse og har været det i meget meget lang tid, i mange måneder, så der er ingen mening i at stemme ja til at pålægge regeringen noget, regeringen allerede er i gang med. Det må jeg bare sige til hr. Jann Sjursen.

Men jeg ser frem til debatten, som givetvis vil fortsætte, når handlingsplanen bliver fremlagt for offentligheden, og jeg vil gerne gentage min appel til alle partier, der måtte have synspunkter og gode ideer til, hvordan handlingsplanen kan blive suppleret med nye ting, og dem lytter jeg meget gerne til.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Ja, hvis man var grædefærdig fra starten, ved jeg ikke, hvad man skal være på nuværende tidspunkt.

Ministeren har ikke i hverken sit første eller andet indlæg i dag på noget tidspunkt forholdt sig til det, der er indholdet i forslaget, og ministeren behøver såmænd ikke at stå og klappe stavelser for mig om, hvad der står. Jeg har sådan set selv skrevet forslaget, minister, så jeg ved det godt, og derfor bliver jeg også nødt til at klappe stavelser, hvis det er sådan, vi skal lege.

Er det punkt 1: at børn skal afhøres i tværfaglige team, hvor der er børnesagkyndige med, regeringen er imod? Er det punkt 2: at børn skal afhøres i børnevenlige lokaler og med en interviewteknik, som er tilpasset børns præmisser, regeringen ikke kan lide? Er det, at forældrene skal modtage oplysninger? Er det, at der skal være psykologhjælp? Er det, at vi skal have mere viden? Jeg kunne blive ved.

Ministeren forholdt sig heller ikke under førstebehandlingen til indholdet af beslutningsforslaget, men jeg kan selvfølgelig kun takke, når ministeren siger, at substansen er klar. Vi har sådan set også bestrebt os på at gøre den klar, for én ting er jo at få lavet en handlingsplan, en anden ting er, hvad handlingsplanen indeholder, og vi har bare haft det lillebitte ønske, at Folketinget rent faktisk skulle være med til at sætte dagsordenen for, hvad handlingsplanen skal indeholde.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Arbejdet med en handlingsplan har været i gang længe, siger justitsministeren, og det er rigtigt. Vi har selv fra Kristeligt Folkeparti og andre partiers side skubbet på, for at det skulle ske. Men en handlingsplan er jo ikke bare en handlingsplan. Spørgsmålet er, hvad indholdet af en handlingsplan skal være, og her har Socialdemokratiet altså fremsat et forslag indeholdende ni punkter, som kunne være en del af en handlingsplan, hvis ikke den hele.

Jeg må bare igen konstatere, som jeg gjorde tidligere, at regeringen ikke vil gå ind i en substansdebat, Dansk Folkeparti vil heller ikke, og så bliver vi andre i øvrigt beskyldt for, at vi ikke vil diskutere indhold. Jamen hvad er problemet, fru minister? Problemet er, at hverken regeringen, Venstre, De Konservative eller Dansk Folkeparti ønsker en egentlig substansdebat, for en sådan debat vil udstille, at man i dag stemmer imod noget, som man i virkeligheden er for.

Kl. 14.45

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, det er lidt hårdt at skulle blive belært om, hvordan man fører debatter her i Folketinget og gennemfører et forslag, som man ved, der er et udvalgsarbejde i gang med. Det er altså ikke mindre end 1 år siden, at regeringen selv gennemførte strafforhøjelser på områder, hvor man vidste, at Straffelovrådet var i gang med en rapport, som ikke er færdig endnu.

Og så synes jeg blot, at man må konstatere efter det her, at flertallet i Folketinget nedstemmer et forslag, som det er fuldstændig enig i, og vi andre kan så vente på, at der i løbet af nogle måneder kommer et forslag, som indeholder det samme som det, der bliver nedstemt i dag. Vi er for det første spændte på at se, hvornår forslaget kommer, vi er spændte på at se, hvad det inde-

holder, og vi er spændte på at se, hvordan regeringen vil samarbejde og klinke de skår, som de nu effektivt har fået slået i hele Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Blot den bemærkning til fru Sandy Brinck, at jeg allerede under førstebehandlingen rent faktisk også behandlede nogle af de punkter, som fru Sandy Brinck nævnte her fra talerstolen i dag, herunder også det arbejde, som er foregået i arbejdsgruppen, som har været inde at se på de her emner, bl.a. omkring afhøring af børn og hvem der skal være til stede, særlige børnevenlige lokaler osv. Det var alt sammen med i talen under førstebehandlingen. Det er mest for referatets skyld, for at vi ikke skal blive beskyldt for, at vi ikke har forholdt os til substansen i oplægget. Det mener jeg rent faktisk vi har.

Men tilbage står altså, at der kommer en national handlingsplan inden for et par måneder. Hvorvidt alle Socialdemokratiets punkter vil være indeholdt i handlingsplanen er det for tidligt at sige nu, men jeg vil gerne gentage min opfordring til alle partier om at medvirke positivt til, at handlingsplanen får opbakning fra alle Folketingets partier, når den til sin tid bliver fremlagt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 50 (S, SF, RV, EL og KRF) stemte for, 56 (V, DF og KF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 4: Forslag til lov om ændring af lov om erstatningsansvar og lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. (Godtgørelse til efterladte ved dødsfald).

Af justitsministeren (Lene Espersen).

(Fremsat 2/10 2002. Første behandling 8/10 2002. Betænkning 9/12 2002).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslaget sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Man kan selvfølgelig have sine bange anelser med den forrige debat in mente, når man overhovedet tør tage ordet, men jeg vil alligevel godt forsøge også ud fra ønsket om en essensdebat, en debat omkring indholdet af det her forslag eller mangel på samme.

Jeg undrer mig over, når man i JydskeVestkysten den 28. november 2002 læser: »Minister åben for erstatning til terrorofre«. Der står videre, at justitsministeren imødekommer ønske om erstatning til familier, til danskere, som dør i udlandet. Og videre, at de 100.000 kr., som ministeren ønsker at yde i godtgørelse, var ment som hovedregel kun møntet på indenlandske sager, men nu er hun efter et par ugers politisk tovtrækkeri parat til at gå et skridt videre og møde oppositionen på halvvejen.

Når man så ser den debat, vi har haft under udvalgsarbejdet, når man ser, hvad der rent faktisk er sket, og når man ser på den betænkning, der ligger, og også det ændringsforslag, som vi har stillet fra Socialdemokratiets side, så kan jeg egentlig ikke rigtig se, hvor den halvvej er, hvor ministeren er kommet os i møde.

Sådan som jeg ser det, er der dels fra ministerens side, dels fra Venstres og De Konservatives og Dansk Folkepartis side en klar afvisning af, at man vil støtte et ændringsforslag, som rent faktisk betyder, at vi her går ind og siger: Det er underordnet, om den forbrydelse, der er sket, er sket her i landet eller er sket i udlandet. Den torterstatning, som skal være mulig at kunne få udbetalt her i landet, skal tilsvarende være mulig at få, hvis forbrydelsen måtte være sket i udlandet.

Kl. 14.50

Vi har vanvittig svært ved at se, at den lidelse, den smerte, det kan forvolde hos mennesker på en meget ubehagelig måde at miste en nærtstående, skulle være mindre, fordi forbrydelsen er sket i udlandet. Så meget mere har jeg svært ved overhovedet at fatte, hvad det er, ministeren er kommet os i møde med, i og med at vi her fra regeringspartierne side har måtte konstatere, at